

Ah Zühre

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Haziran 2021

Düşlerini diri tut ve sağanağın sebilinde yıka bir bir düşen heceleri...

Hani gözünden.

Hani ağzından burnundan

Hani zihninde yelken açmış imgelerden taşan hangi duygunsa.

Yüksek sesli sevmiyorum artık ama sayıyorum bir bir.

Önce soldan sağa diziyorum kim varsa ve saygıda kusur etmeden sayıyorum bol keseden.

Atıl bir düştür az evvel içine düştüğüm belki de metazori bir aşktır tavında özlemin tefe konan

yüreğimin de kırsalında otlayan hüzündür sevdalı bir semazen iken içimdeki imgelem ve işte yanan

tütsünün ruhudur kaybolan hayallerin kaybetmediği ufuk çizgisi ve işte ardı ardına nal toplayacağım

düşüp de yola ve kimse gözünden düştüğüm yüreğimi alçıya alacağım bir ömür ve gerisin geri kaçtığım

hücremde saf tutacağım gelecek günlerin hatırına.

Sabırım taşkın.

Aşkına yokken yaşı.

Yaşın da yağdığı bir tepede yas iken müdavimi olduğum.

Elbet tepe taklak düşmelerin ertesidir hala fabrika ayarlarıma dönemediğim nasıl da aşikâr bu yüzden

ince ayar yapmama da hayli vakit var.

Bir romans belki de hüznün ipekten teni ve vakur bir gülüş.

Yanmaların ertesi tutuşan etekleri Zühre yıldızının elbet sana sesleniyorum, Zühre...

Zümrelerin tokuşturduğu kadehlerde saklısın.

Aşkın hicabında tükenmek bilmeyen nazım niyazım.

Bir redifse peşime düşen.

Edilgen bir mevsimse eteklerinden taşlar dökülen.

Münzevi bir beste belki de şiirlerin ikbali...

Sevgili Zühre...

Ah, bahtı karam.

Sevecen Zühre...

Ah, çatal karam yandıkça gecenin teninde iskartaya çıkan düşlerim gibi.

Zemherilerde düştüm yola ve bir şiir vakti düştüm bu aşka...

Baştan çıkarandı kalem ki öncesinde sadece gözlerime kalem çektiğim sonra kör olup aşkın kör noktasında donup kaldığım...

Ah, Zühre ben de bir yıldızım ve dibinden ayrılmazken şimdi kendimi güneş belledim ve gecenin mateminde sarılıyorum kendime ve hüznümlerle keyifleniyorum en çok da hazan bahçesinde salınan çiçeklere özenip bir soluyorum bir açıyorum...

Hurafeler saklı iç cebimde.

Aşkın hasreti yalnızlığın vahşeti sözcüklerin de zehri saklı daha da derinde ve uyumadan evvel bir kepçe

sözcük boşaltıyorum bardağıma üstüne bir avuç noktalama işareti ekleyip saati de sonsuzluğa ayarladım mı düşünüyorum yola gecenin meşrebi iken karanlık ve aşkın soytarı zevcesi iken özlem.

Öykündüğümse kendim.

Öldürdüğüm nefsim.

Özümsediğim binlerce duygu.

Önsezimle ve öz verimle ve salkım saçak duygularıyla açıyorum kollarımı sana sonra kayıp düşüyorsun ellerimden.

Reşittir sözcüklerim.

Kâşifidir yalnızlığın içimdeki imge denizi.

Suratsızdır kimi zaman boş sayfanın bana saldırganlığı ve işte dolmayı bekliyor yüreğimden taşanlarla aslında kaç yüreğe denk düşer benim kalbim ve kabir bildiğim kimi gecenin iz düşümü iken tanıklık eden uğultu ve gürültü.

Sadece benim duyan ve gören.

Sadece benim bana rest çeken.

Sadece bam telime basıldığında ortadan ikiye b/ölündüğüm ve göğe senin yanına yükseldiğim.

Ne yerdeyim, Zühre.

Ne de gökte.

Zaman zaman sükün eden içimden:

Gel zaman...

Zan altında kalıp da kovarken...

Git zaman.

Başat bir duygu iken öfke ve hazan mahsulü iken aşkın kehanetleri ve işte sandığımdan firar eden havlular ve örtüler ne de olsa herkes hem fikir havlu atacağıma lakin henüz başladım ben.

Renklerin bir ırkı var mı sahi?

Sözcüklerse katıksız saf ve sevgi yüklü.

Benlik bir kaygı olmasa da kimi zaman hüzdür benim eşrafım bazen matem ördüğüm bazen bahar bildiğim bazen kış bahçesi bazen yaz köşesi bazen baldırı çıplak adamlar ve kadınlar horozlanırken kümesimdeki tavuklara bense sarı bir civciv gibi gezinirken ulu orta ve işte gagalıyorum sözcükleri.

Henüz uçamıyorum.

Henüz koşamıyorum.

Henüz doğmadım ben.

Saatler içerisinde gözümü açacağım ve cenin pozisyonundan kurtulup yeni bir yaşın şerefesine kendime gazoz açacağım ve hava kabarcıklarında saklı hikâyeleri ve şiirleri hediye edeceğim kendime.

Ah, Zühre.

Ne sen sor ne ben söyleyeyim...

Başıma buyruğum bu anlamda ne desen boş.

Atıl yüreğinden firar eden hangi duygunsa açtım kollarımı bekliyorum ve kayıp bir zümrenin de bekçiliğini yapıyorum kurduğum cümlelerle...

Mademki bu gün benim doğum günüm kutlu olsun kutlu olsun.

Sense Zühre telaşla sana yazdığım bu satırlardan sor beni yetmedi Mevla'ndan sor beni ve bil ki yalanım yok bu yüzden başım asla dertten kurtulmadı lakin ebedi kurtuluşumdur mademki yalansız yaşar ve severken bu dünyada, sayısız kere kaykıldığım şu zeminde düşüp de kalkmanın hatırladığı tüm yazdıklarım aslında kendime bir doğum günü hediyesi.

Yalanım yok, Zühre aslında ben de yokum ve senin de var olmadığını cümle âlem biliyor...

Bir sonraki yaşımda görüşmek üzere yeter ki bekle beni, Zühre...